

Arrest

nr. 141 043 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger uit Teheran. U diende een eerste asielaanvraag in in België op 8 juli 2013. U verklaarde dat u zich in Iran bekeerd had tot het christendom en er een huiskerk had gefrequenteerd. Deze huiskerk zou ontdekt geweest zijn door de Iraanse autoriteiten en ook u zou gezocht worden waarna u het land verlaten heeft. Op 17 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door u beweerde illegale reisweg en diverse tegenstrijdigheden en merkwaardigheden ondermijnden de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde

deze beoordeling en beslissing in haar arrest van 29 april 2014. U diende een tweede asielaanvraag in op 16 mei 2014. U verklaarde dat u zich ondertussen had laten dopen in België en dat de overige leden van uw huiskerk in Iran opgepakt waren en zweepslagen hebben gekregen. Uw tweede asielaanvraag werd in overweging genomen op 13 juni 2014. U gaat wekelijks naar de kerk in Mortsel en doet ook aan bijbelstudie. Sinds begin augustus 2014 post u christelijke boodschappen, alsook berichten die kritisch zijn voor het Iraanse regime, op uw facebookprofiel. Enkele dagen voor uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal werd uw zus gearresteerd door de Ettelaat (Ministerie van Informatie) omwille van uw facebookprofiel. U vermoedt dat de autoriteiten op de hoogte raakten van dit profiel omdat uw oom bij de bassij (mobilisatie van de verdrukten) werkt en tegen uw bekering is. Uw zus werd na een dag vrijgelaten, nadat zij een beloftebrief ondertekende waarin zij verklaart niks te ondernemen tegen het Iraanse regime. U bent in het bezit van uw doopcertificaat, foto's van uw doopsel, een geschreven brief van de oudste van de kerk in Mortsel waarin staat dat u regelmatig de bijeenkomsten van de kerk bijwoont en een afgeprinte versie van uw facebookprofiel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen werd aangezien geen geloof gehecht kon worden aan uw problemen in Iran en uw betrokkenheid bij een huiskerk in Iran aangezien uw verklaringen diverse tegenstrijdige en merkwaardige elementen bevatten. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vaststelling dat u nog steeds vasthoudt aan de bedrieglijke verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient vastgesteld te worden dat, hoewel u ondertussen een jaar lang in België als christen leeft, u wekelijks naar de kerk gaat en ook bijbelstudie zou volgen, u geenszins uw kennis omtrent het christendom uitgebreid en op punt gesteld heeft. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet in het bezit bent van een eigen bijbel. Dat u zich totnogtoe niet de moeite hebt genomen om in België als christen een eigen bijbel aan te schaffen, doet twijfelen aan uw oprechte interesse in het christendom. U zou enkel het nieuwe testament hebben, hetgeen slechts een klein onderdeel van de bijbel is, waarnaar u zelf nochtans meerdere keren verwees met 'het heilige boek'. Van de hele bijbel hebt u totnogtoe enkel de vier evangelies (de eerste vier van 27 boeken van het nieuwe testament), het boek Genesis en het boek Daniël (twee van 39 boeken van het oude testament) gelezen. U verklaarde hierover dat u totnogtoe niet veel tijd gehad heeft om de hele bijbel te lezen, hetgeen weinig overtuigend overkomt (CGVS, p. 6-7). Uw kennis over het oude testament is dan ook gering. U wist niet met wie de profeet Abraham gehuwd was geweest en wist ook niet in welk bijbels boek over hem gesproken werd (CGVS, p. 7). Nochtans staat het verhaal van Abraham, waarbij zijn meerdere vrouwen een belangrijke rol spelen, beschreven in Genesis, een boek dat u beweert wel gelezen te hebben. U had verder nog nooit over het boek Job gehoord, en kon slechts drie profeten vernoemen die in het oude testament voorkomen, terwijl er tientallen zijn (CGVS, p. 8). Hoewel uw bijbelstudie zich volgens u totnogtoe vooral concentreerde op de vier evangelies (CGVS, p. 8), is ook uw kennis daaromtrent eerder beperkt te noemen. U kon in totaal slechts vier parabels opnoemen (CGVS, p. 13). De parabels vormen nochtans één van de belangrijkste onderdelen van de leer van Jezus Christus. In de vier evangelies zijn een dertigtal parabels te lezen. Een groot deel ervan wordt meerdere keren herhaald in de verschillende evangelies. Ook de rest van het nieuwe testament, dat u nochtans wel in uw bezit heeft in het Farsi (CGVS, p. 6) en waarvan toch verwacht kan worden dat u al eens een blik worp op de inhoudstafel of de titels, kent u niet goed. Een groot deel van het nieuwe testament (21 van de 27 boeken) bestaat uit brieven. Paulus schreef brieven aan meerdere bevolkingsgroepen om de boodschap van het christendom te verspreiden. Van deze bevolkingsgroepen kon u echter enkel de Corinthiërs opnoemen terwijl Paulus aan nog zes andere bevolkingsgroepen brieven heeft gericht. Toen u gevraagd werd om zelf vrij te vertellen welke verhalen van het oude testament al werden besproken in de kerk of in de bijbel, moest u het antwoord volledig schuldig blijven. Hoewel u verklaarde dat u in België veel had bijgeleerd over het christendom omdat in Iran de bijeenkomsten in de huiskerk weinig productief geweest zouden zijn, kon u niets concreets benoemen dat u hier bijgeleerd heeft. U antwoordde enkel vaagweg dat u hier vrijheid heeft (CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat uw kennis eerder oppervlakkig en bij de basis lijkt te blijven, zeker gelet op het feit dat u beweert ook bijbelstudie te volgen (CGVS, p. 5). Het protestantisme, de strekking van het christendom die u aanhangt, legt nochtans een grote nadruk op kennis van de bijbel. Volgens protestanten is de bijbel de enige bron van Gods revelatie naar de mensheid toe en de hoogste autoriteit. Protestantse kerken leggen gewoonlijk een grote nadruk op een kritische en grondige lezing van de bijbel. Verder kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij uw beleving van de wekelijkse misvieringen die u zou bijwonen. Zo kan u opvallend weinig inhoudelijks

vertellen over deze vieringen. Hoewel elke misviering zou beginnen met liederen en gebeden, kon u slechts één titel van een lied en geen enkel gebed vernoemen. Dat iedereen gewoon volgens eigen inspiratie en door elkaar spreekt tijdens het bidden en er geen vaste formules zijn, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 4). U had nochtans verklaard dat u voor de kerk in Mortsel had gekozen omdat er een Farsi tolk aanwezig is en u daardoor alles kon begrijpen (CGVS 5 juni 2014, p. 8, 11). Er kan dan ook verwacht worden van iemand die al een jaar wekelijks een kerkdienst bijwoont dat deze meer inhoudelijks kan vertellen over de diensten. Uit bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat uw kennis en engagement omtrent het christendom niet in overeenstemming te brengen valt met deze die verwacht kunnen worden van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor religieuze vervolging en op zoek naar religieuze vrijheid.

Omwille van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat uw kerkbezoek en uw kennis van de bijbel en over het christendom niet kaderen in een oprechte bekering. Gelet op deze vaststelling en op de vaststelling die reeds werd gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bekeringsrelaas en vervolgingsrelaas in Iran, kan er ook niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen omwille van een bekering tot het christendom. U verklaart zelf dat u vermoedt dat in één van de opvangcentra waar u verbleef eveneens een Iraniër, van wie u de naam niet wenst prijs te geven, verbleef die werkt voor de Iraanse autoriteiten en die u bij hen zou kunnen verklikt hebben. U baseert dit vermoeden op het feit dat u in zijn papieren bent gaan snuffelen en een document zag waarop stond dat deze persoon tot de eenheid van Ashoora behoorde (CGVS, p. 14; CGVS 5 juni 2014, p. 26). Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat dit een blote bewering is die u niet kan staven met enig concreet bewijs. U bevestigt dat u enkel vermoedt dat hij geklikt heeft en dit niet zeker weet. Dergelijke bewering is dan ook geenszins afdoende om zonder meer te besluiten dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw doop in België. U gaf toe dat het mogelijk was dat deze Iraniër zelf ook problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten, hetgeen gelet op zijn status als asielzoeker mogelijk en zelfs waarschijnlijk is (CGVS, p. 14). Mocht deze persoon daadwerkelijk een spion zijn die door de Iraanse autoriteiten werd gestuurd om asielzoekers te verklikken, zoals u vermoedt, is het overigens weinig waarschijnlijk dat hij bewijsmateriaal hiervan zou laten rondslingeren waar andere Iraniërs, zoals u dit zomaar zouden kunnen ontdekken.

Betreffende uw facebookprofiel, waar christelijke boodschappen op te zien zijn, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw oprecht christelijk engagement, het uw facebookactiviteiten ook aan geloofwaardigheid ontbreekt. Deze aanvang van facebookactiviteiten doet dan ook eerder opportunistische beweegredenen vermoeden, hetgeen wordt versterkt door de vaststelling dat u pas een maand voor het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal, namelijk op 2 augustus 2014, en bijgevolg meer dan een jaar na uw aankomst in België, begon met het posten van christelijke boodschappen op uw facebook. Vanaf dit moment postte u dagelijks plots meerdere berichten over het christendom. U verklaarde hierover dat u voordien niet vaak toegang had tot het internet (CGVS, p. 11), hetgeen geen afdoende verklaring is voor het feit dat u van de ene dag op de andere plots tientallen berichten per dag kon posten op uw facebookprofiel en voordien niets. U verblijft momenteel immers in een opvangcentrum, net als voordien. Er dient opgemerkt te worden dat uw bewering dat uw zus enkele dagen voor het gehoor op het Commissariaat-generaal opgepakt werd door de Ettelaat omwille van uw facebookprofiel ook aan geloofwaardigheid ontbreekt (CGVS, p. 9-10). Vooreerst is het totaal onaannemelijk dat u uw facebookprofiel gewoon openbaar zou hebben gelaten en alle berichten erop zou hebben laten staan mocht een familielid van u werkelijk problemen gehad hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van uw profiel. Dat u hieraan nog niet gedacht heeft, komt niet overtuigend over (CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat u vermoedde dat uw oom, die bij de bassij (mobilisatie van de onderdrukten) zou zijn, de Iraanse autoriteiten op de hoogte had gebracht van uw facebookprofiel en zij daarom uw zus hieromtrent lastig vielen (CGVS, p. 10). Hier kan echter geen enkel geloof aan gehecht worden. Bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag werd u namelijk expliciet gevraagd of u familieleden had die werkten bij de Iraanse autoriteiten. De bassij werd hierbij uitdrukkelijk als voorbeeld genoemd. U antwoordde toen dat behalve uw grootvader, die bij het leger had gewerkt, geen enkele van uw familieleden voor de autoriteiten werkte (CGVS 1e AA 12/11/2013, p. 13). Bovendien opereert u op facebook niet onder uw volledige naam maar slechts onder een deel van uw naam, namelijk A. A. (...), hebt u slechts een dertigtal facebookvrienden en worden uw christelijke berichten op facebook steeds door maximum vier personen geliket. Het is dan ook niet aannemelijk dat dit facebookprofiel in zo'n korte tijdsperiode in het oog zou gesprongen zijn van de Iraanse autoriteiten en meteen aan uw persoon gelinkt zou geweest zijn. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw christelijke profiel en uit uw verklaringen blijkt dat u geen politiek activist bent, kan geconcludeerd worden dat u deze berichten uit

puur opportunistische reden op uw facebookprofiel geplaatst heeft. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u bij een terugkeer naar Iran de berichten op uw facebookprofiel zou kennen.

Ten slotte dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn overigens goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen grote bekeerijver heeft. U sprak drie andere asielzoekers aan die u niet lieten uitspreken (CGVS 5 juni 2014, p. 20-21) en u zou ook een zekere P. (...) en een zekere S. (...), twee vrienden van u in het opvangcentrum, hebben verteld over het christendom. P. (...) ging hier niet op in en verblijft niet meer in het opvangcentrum en S. (...) zou verder geprekeet worden door broeder Johannes, wat momenteel nog niet is gebeurd (CGVS, p. 12-13). Momenteel bent u niet bezig met het bekeren van iemand (CGVS, p. 12). Toen u werd gevraagd wat u in Iran zou doen als christen, verklaarde u dat u uw familie van de eerste graad zou proberen te bekeren (CGVS, p. 15). Hoewel u nog contact heeft met uw familie in Iran, doet u dit momenteel echter niet. U verklaarde hierover dat dit te gevaarlijk is. Het is echter opmerkelijk dat u het enerzijds te gevaarlijk acht om met uw familie over het christendom te spreken maar anderzijds wel christelijke boodschappen plaatst op uw facebookprofiel. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw doopcertificaat, de foto's van uw doopsel en de geschreven brief van de kerk die u bezoekt tonen aan dat u zich liet dopen en dat u een kerk bezoekt in België. Deze kaderen echter niet in een oprechte geloofsgetuigenis zoals hierboven werd aangetoond. Uw facebookprofiel werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), artikel 13 juncto artikel 3 EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd en dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 8 juli 2013 werd door verwerende partij bij beslissing van 15 januari 2014 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 123 383 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 27, map eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat, hoewel verzoekende partij ondertussen een jaar lang in België als christen leeft, zij wekelijks naar de kerk gaat en ook Bijbelstudie zou volgen, zij geenszins haar kennis omtrent het christendom uitgebreid en op punt gesteld heeft, argumenteert verzoekende partij dat volgens UNHCR een uitgebreid onderzoek van de kennis van de religie niet altijd nodig of nuttig is en dat hoe dan ook kennistesten rekening dienen te houden met individuele omstandigheden. Voorts heeft de ervaring aangetoond dat een meer verhalende vorm van ondervragen nuttig is, waarbij een asielzoeker de persoonlijke betekenis van de religie voor hem kan duidelijk maken. Zo is het mogelijk dat men bepaalde kennisvragen niet kan beantwoorden, maar toch de basisprincipes van de religie begrijpt. Desbetreffend voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de *“Guidelines on international protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR toe (bijlage 2). Verzoekende partij stelt evenwel vast dat het onderzoek van de oprechtheid van haar bekering tot het christendom zich toespitst op kennis. Verzoekende partij meent dat verwerende partij te weinig rekening houdt met hetgeen zij wel weet. Immers blijkt uit haar antwoorden dat zij de kernwaarden en – principes van het christendom, zoals vergeving, nederigheid en medemenselijkheid, begrijpt. Tevens beschrijft zij verschillende verhalen die in de kerk of tijdens de Bijbelstudie aan bod kwamen en faalt zij louter in het opnoemen uit welk boek iets komt. Verder dient er rekening mee te worden gehouden dat zij pas recent bekeerd is en dat zij geen hogere studies gevolgd heeft. Ook bestaat er voor verzoekende partij een taalbarrière in België. Verzoekende partij benadrukt desbetreffend dat de Farsitolk in de kerk enkel de preken van de priester vertaalde, doch niet de gezangen en de gebeden. Waar verwerende partij haar verwijt dat zij geen eigen Bijbel heeft, geeft verzoekende partij aan dat zij er in Mortsel had naar gevraagd, maar dat zij enkel het Nieuwe Testament hadden en niet in het Farsi, terwijl haar Nederlands en Engels niet goed genoeg zijn. Voorts wijst verzoekende partij op een internetartikel (bijlage 3 van het verzoekschrift) waarin door de directeur van de mensenrechtenorganisatie *“International Campaign for Human Rights”* in Iran gesteld wordt dat Iraniërs erg spiritueel zijn en dat zij wegens hun afkeer van de sjiiitische islam als staatsreligie op zoek gaan naar alternatieve vormen van spiritualiteit. Het is dan ook in deze context dat de bekering van verzoekende partij dient te worden gezien. Evenwel werd hiermee door verwerende partij op generlei wijze rekening gehouden. Toen verzoekende partij het tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bovendien over haar gevoelens en over vrijheid wou hebben, werd zij door de *protection officer* onderbroken.

2.2.6.2. De Raad benadrukt vooreerst dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij zich in Iran te hebben bekeerd tot het christendom en er een huiskerk te hebben gefrequentieerd. Waar verzoekende partij dan ook haar christelijke geloofsbeleving in België sterk benadrukt, meent de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging – verzoekende partij houdt tot op heden vast aan deze bedrieglijke verklaringen – het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat geenszins sprake is van een oprechte bekering en engagement omtrent het christendom, blijkt tevens uit de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van een eigen Bijbel en enkel het Nieuwe Testament heeft, hetgeen slechts een klein onderdeel van de Bijbel is, waarnaar verzoekende partij zelf nochtans meerdere keren verwees met ‘het heilig boek’, dat de kennis van verzoekende partij over het Oude Testament gering is, dat ook de kennis van verzoekende partij omtrent de vier evangelies eerder beperkt is, hoewel haar Bijbelstudie zich volgens haar tot nog toe vooral concentreerde op de vier evangelies, dat verzoekende partij ook de rest van het Nieuwe Testament niet goed kent, dat verzoekende partij, hoewel zij verklaarde dat zij in België veel had bijgeleerd over het christendom omdat in Iran de bijeenkomsten in de huiskerk weinig productief geweest zouden zijn, niets concreets kon benoemen dat zij hier bijgeleerd heeft en dat verzoekende partij opvallend weinig inhoudelijks kan vertellen over de wekelijkse misvieringen die zij zou bijwonen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift omtrent de bemerking van verwerende partij dat zij niet in het bezit is van een eigen Bijbel stelt dat zij er in Mortsel had naar gevraagd, maar dat zij enkel het Nieuwe Testament hadden in het Farsi, meent de Raad evenwel dat, gelet op de door verzoekende partij beweerde interesse in het christendom, van verzoekende partij meer inspanningen verwacht kunnen worden om een Bijbel in een taal die zij begrijpt te bekomen. De vaststelling dat verzoekende partij op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2014 niet over een eigen Bijbel beschikte, terwijl zij toen reeds een jaar lang in België als christen leefde, doet dan ook terecht ernstig twijfelen aan de oprechtheid van de door haar voorgehouden interesse in het christendom. Verder is de Raad van oordeel dat aangezien een bekering een weloverwogen en

fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. Dit geldt des te meer gezien *in casu* verzoekende partij op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2014 reeds een jaar lang in België als christen zou leven, zij wekelijks naar de kerk zou gaan en ook Bijbelstudie zou volgen. Evenwel werden verschillende lacunes in haar kennis omtrent de Bijbel vastgesteld, hetgeen opnieuw een bevestiging vormt van het feit dat geenszins sprake is van een oprechte bekering in hoofde van verzoekende partij. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift desbetreffend meent dat door verwerende partij te weinig rekening werd gehouden met wat zij wel weet en benadrukt dat zij de kernwaarden en -principes van het christendom, zoals vergeving, nederigheid en medemenselijkheid, begreep, en eveneens verschillende verhalen die in de kerk of tijdens de Bijbelstudie aan bod kwamen kon beschrijven, en dat zij enkel faalde in het opnoemen uit welk boek iets komt, wijst de Raad er vooreerst op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Daarnaast is het *in casu* opmerkelijk dat verzoekende partij niet wist in welk bijbels boek over de profeet Abraham gesproken werd, gezien het verhaal van Abraham beschreven staat in Genesis, een boek waarvan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij dit had gelezen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Het argument dat verzoekende partij *louter* niet zou hebben kunnen opnoemen uit welk boek iets kwam, kan bovendien niet worden bijgetreden, daar door verwerende partij verschillende lacunes werden vastgesteld in de kennis van verzoekende partij omtrent zowel het Oude Testament als het Nieuwe Testament. Evenmin kan het argument van verzoekende partij dat zij pas recent bekeerd is overtuigen ter verschoning van de lacunes in haar kennis omtrent de inhoud van de Bijbel, gezien de bewering van verzoekende partij dat zij op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2014 reeds een jaar lang in België als christen leefde, zij wekelijks naar de kerk zou gaan en zij tevens Bijbellessen zou hebben gevolgd. Verder is de Raad van mening dat verzoekende partij met de loutere opmerking geen hogere studies te hebben gevolgd niet aannemelijk maakt dat zij niet in staat zou zijn dergelijke kennis omtrent de inhoud van de Bijbel te verwerven, temeer gezien de vaststelling dat zij haar middelbaar onderwijs heeft voltooid (administratief dossier, stuk 27, map eerste asielaanvraag, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 2.10.a.). Daar waar verzoekende partij ter vergoelijking van het feit dat zij slechts één titel van een lied en geen enkel gebed kan vernoemen, aanvoert dat zij geconfronteerd wordt met een taalbarrière in België en dat de Farsitolk in de kerk enkel de preken van de priester vertaalt, doch niet de gezangen en de gebeden, is de Raad van oordeel dat dit argument geenszins kan overtuigen daar verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juni 2014 nog verklaarde voor de kerk in Mortsel te hebben gekozen omdat er een Farsi tolk aanwezig is en zij daardoor alles kon begrijpen (“- *Hoe kom je bij die kerk terecht? Omdat het een Iraanse kerk was, waarin iemand in mijn moedertaal sprak, ik kon alle woorden begrijpen.*” (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d. 05/06/2014, p. 8).

Daar waar verzoekende partij ten slotte nog wijst op een internetartikel (bijlage 3 van het verzoekschrift) waarin door de directeur van de mensenrechtenorganisatie “*International Campaign for Human Rights*” in Iran gesteld wordt dat Iraniërs erg spiritueel zijn en dat zij wegens hun afkeer van de sjiitische islam als staatsreligie op zoek gaan naar alternatieve vormen van spiritualiteit en stelt dat het in deze context is dat haar bekering dient te worden gezien, meent de Raad dat dergelijke informatie kan worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermag de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het doopcertificaat van verzoekende partij, de foto's van haar doopsel en de geschreven brief van de kerk die zij bezoekt aantonen dat verzoekende partij zich liet dopen en dat zij een kerk bezoekt in België, doch niet kaderen in een oprechte geloofsgetuigenis, oppert verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de door haar neergelegde originele documenten niet door verwerende partij werden onderzocht. Verwijzend naar rechtspraak van het EHRM (bijlage 4 bij het verzoekschrift), stelt verzoekende partij dat verwerende partij er nochtans toe gehouden is alle onderzoeksmaatregelen te nemen die nodig zijn om de authenticiteit en de geloofwaardigheid van de voorgelegde documenten te beoordelen. Verwerende partij heeft de plicht om de voorgelegde documenten op hun waarde te onderzoeken en kan de door verzoekende partij neergelegde documenten niet zomaar als waardeloos afdoen op basis van haar inschatting van de oprechtheid van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dat een doopsel overtuiging en een welbewuste intentie om tot het geloof toe te treden, vereist. De vaststelling dat verzoekende partij gedoopt is, is dan ook minstens een even goede graadmeter om haar oprechtheid te beoordelen als haar kennis over het christendom. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat verwerende partij op zijn minst contact had kunnen opnemen met een van de pastoren van de Volle Evangeliekerk van Mortsel teneinde de waarachtigheid van de doopakte en de kerkbrief na te gaan.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat het doopsel van verzoekende partij en haar kerkbezoek in België in de bestreden beslissing *op zich* niet in vraag worden gesteld. De opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij verder onderzoek diende te doen naar de waarachtigheid van de documenten, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM (bijlage 4 bij het verzoekschrift), is dan ook niet dienstig. Wel wordt er door verwerende partij op gewezen dat het doopsel en het kerkbezoek van verzoekende partij niet kaderen in een oprechte geloofsgetuigenis, wat, gelet op hetgeen voorafgaat, door de Raad wordt bijgetreden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in bovenstaand betoog meent, bewijst het loutere feit dat men werd gedoopt niet dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd.

2.2.8.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing in verband met het Facebookprofiel van verzoekende partij waar christelijke boodschappen op te zien zijn, stelt verzoekende partij dat zij haar Facebookprofiel gebruikte om informatie over het christendom te delen daar bekering een belangrijk element is in het protestantisme. Waar verwerende partij twijfelt aan de oprechtheid van haar Facebookgebruik, bemerkt verzoekende partij dat zij haar Facebook niet alleen gebruikte voor berichten over het christendom en ook berichten postte over andere zaken die haar interesseren. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoekende partij niet ineens Facebook is beginnen te gebruiken met de loutere bedoeling om christelijke propaganda te verspreiden. Waar verwerende partij het totaal onaannemelijk acht dat, mocht een familielid van haar werkelijk problemen gehad hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van het Facebookprofiel van verzoekende partij, verzoekende partij haar Facebookprofiel gewoon openbaar zou hebben gelaten en alle berichten erop zou hebben laten staan, onderstreept verzoekende partij dat zij na de problemen met haar familie gestopt is met zaken over het christendom te posten op haar Facebookprofiel. Verder bemerkt verzoekende partij dat uit verschillende bronnen blijkt – verzoekende partij voegt desbetreffend een aantal rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift toe (bijlagen 5-7) – dat internet en Facebook door de Iraanse overheid gemonitord worden.

2.2.8.2. De Raad benadrukt vooreerst dat uit wat voorafgaat gebleken is dat geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom in hoofde van verzoekende partij, waardoor ook de geloofwaardigheid van haar Facebookactiviteiten, en meer bepaald het posten van christelijke boodschappen, ondermijnd wordt.

Het opportunistisch karakter van deze Facebookactiviteiten wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij, die een Facebookprofiel heeft aangemaakt op 30 maart 2014, van april 2014 tot juli 2014 nauwelijks berichten over het christendom postte en pas sinds 2 augustus 2014, een maand voor het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal en meer dan een jaar na haar aankomst in België, plots begon met het dagelijks posten van meerdere berichten over het christendom (administratief dossier, stuk 22, documenten, deel 4). Het gegeven dat verzoekende partij ook andere zaken op haar Facebook postte, doet aan de vaststelling dat zij pas sinds 2 augustus 2014, een maand voor het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal en meer dan een jaar na haar aankomst in België, plots begon met het dagelijks posten van meerdere berichten over het christendom geen enkele afbreuk.

Voorts bemerkt de Raad dat het feit dat verzoekende partij na de problemen van haar familie gestopt is met zaken over het christendom te posten op haar Facebookprofiel geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij niettemin haar Facebookprofiel gewoon openbaar heeft gelaten en alle berichten uit het verleden erop heeft laten staan, hetgeen volstrekt onaannemelijk is indien een familielid van haar werkelijk problemen zou hebben gehad met de Iraanse autoriteiten omwille van haar profiel.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat uit verschillende bronnen die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlagen 5-7) blijkt dat internet en Facebook door de Iraanse overheid gemonitord worden, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij op Facebook niet opereert onder haar volledige naam maar slechts onder een deel van haar naam, namelijk A. A., dat zij slechts een dertigtal Facebookvrienden heeft en dat haar christelijke berichten op Facebook steeds door maximum vier personen geliket worden, waardoor het niet aannemelijk is dat haar Facebookprofiel in zo'n korte tijdsperiode in het oog zou zijn gesprongen van de Iraanse autoriteiten en meteen aan haar persoon gelinkt zou zijn geweest. Verder ontkent verwerende partij niet dat het internet en Facebook door de Iraanse overheid gemonitord worden, doch blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie, deel 9) dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. De informatie die door verzoekende partij wordt aangebracht weerlegt dit op generlei wijze. Waar in de door verzoekende partij aangebrachte informatie wordt gesteld dat Iraniërs bij terugkeer naar Iran op de luchthaven gevraagd worden in te loggen op hun Facebookaccount, bemerkt de Raad dat, zoals ook door verwerende partij in de bestreden beslissing werd gesteld, gezien het gebrek aan

geloofwaardigheid van haar christelijk profiel en uit haar verklaringen blijkt dat zij geen politiek activist is, geconcludeerd kan worden dat verzoekende partij deze berichten uit puur opportunistische reden op haar Facebookprofiel geplaatst heeft en derhalve van haar verwacht kan worden dat zij bij een terugkeer naar Iran de berichten op haar Facebookprofiel zou wissen.

2.2.9. Aangaande het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift en de door haar aangebrachte rechtspraak, internetartikelen en rapporten (bijlagen 3, 8-11 van het verzoekschrift) ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing betreffende de situatie van christenen in Iran, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft nu geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en door de Raad dan ook niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een aanvullende nota met zes stukken neerlegt, stellende dat dit een aantal getuigenissen betreffen die zij verkreeg van geloofsgenoten en dat zij hiermee wil aantonen dat zij tot het christendom is bekeerd, oordeelt de Raad evenwel dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen en dat verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt heeft oprecht te zijn bekeerd tot het christendom. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 5 juni 2014 en 3 september 2014 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige asielaanvraag aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT